

SZERETET

VALLÁSOS REFORMÁTUS EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre esperes.

A Hevesnagykunsági Ref. Egyház-
megye gyülekezeti lapja. Megje-
lenik havonként Kisujszálláson

Előfizetési ára: egy évre helyben
2 pengő, vidéken 2 pengő 40 fillér
Egyes példány ára: 24 fillér

Kisujszállás

1933 március hó

Március

E hónap nevét valószínűleg a régi po-
gány istentől, Marstól veszi, ki a hadak is-
tene volt. A tavaszi, a bőjti szelek kava-
rognak-vívódnak e hónapban. A Kikelet
megharcolja győzedelmes csatáját a ko-
mor óriással: a Téllal. — A jácint-virág
kidugja a földből kis lándzsáit. S jön a
roppant sereg délfelől: a vándormadarak.

Én, református magyar keresztyén pedig,
hamvat ugyan nem hintek március elsején
fejemre, de igenis, elkezdem lelki bőjtömet.
Aztán a bőjti úrvaesorához készülök; s ah-
hoz járulok március 5-én vagy 12-én, ami-
kor oda hívogattatom.

Március 15-én meg, a szabadság ünne-
pén hű szívvel ünneplek, hazámért buzgón
imádkozom. E hónapban Torinó felé is
száll a gondolatom, hol 39 esztendővel ez-
előtt márciusban a nagy Kossuth Lajos
bevégezte dicsőséges életét.

Ez egész hónap folyamán pedig na-
ponként imádkozom, elmondom pl. azokat
a kis imákat, amelyeket e kis újságban ol-
vashatok.

Úristen, áldd meg életem e kis szaka-
szát, e hónapot, s add, hogy ebben isteni
kegyelmedből valami nagyon jó következ-
zék hazámra, egyházamra, családomra s
önmagamra. Ámen.

Oktalan dicsekvés

Abban az időben, mikor még a vasár-
napi munkaszünetet nem tették törvény ál-
tal kötelezővé, egy vasárnap reggel végig-
ment a lelkész a faluján és a kovácműhely
tájékán nagy munkazajra lett figyelmesé.

— Hogyan, mester uram? Maga még va-
sárnap reggel is ilyen szorgalmasan mun-
kálkodik, mintha vasárnap nem is volna a
világon? — így szólította meg barátságosan
a kovácmestert.

— Én erős ember vagyok, nincs szüksé-
gem pihenésre, — felelte a kovács, — a mun-
kában pedig haladni akarok és a legjobb
úton is vagyok hozzá.

S azzal, mintha még ezt a percnyi idő-
vesztéséget is pótolni akarná, még buzgób-
ban látott újra munkájához, s talán hogy a
vendégnek is megmutassa hatalmas erejét,
a rendesnél is magasabbra emelte kalapá-
csát és nagyot ütött az üllőre, de sajnos, ez
volt utolsó ütése. A szokatlanul magasra
emelt kalapáccsal leverte egy hatalmas darab
vasat, mely éppen az üllő fölött függött és
most lezuhanva, összeroncsolta a szorgalmas
kovácmester jobbkezét. A csak magában
bízó és Isten áldására nem áhító fiatal,
erős ember egy pillanat alatt nyomorékká
lett.

Imák március hónap minden napjára

Jegyzet. Minden ima után mondjuk oda az „Ámen”-t.

1. Én nem hintek fejemre hamvat, sem testi bőjtöt nem kezdek, mennyei jó Atyám! Leikemben töredelmeskedem s megtartóztatom mindentől magamat, ami Teeliened van. Ez legyen az én bőjtöm, ez legyen Hozzád való hűségem és hátám bizonyosága, ki átvezettél a tél nehéz napjain.

2. Súlyos volt a tél ezer gondja. Tán sohasse volt olyan súlyos, mint e tél. De Reád vetettem, Uram! gondomat s Te elhordoztad. Te meg, óh áldott Megváltóm! bűneim terhét, vereségét vetted Magadra. Töredelmes szívvel közelíték Hozzád s áldalak.

3. Ilyen napon vettéd Magadra, bús péntek napon, egykor bűneink vereségét, édes Megváltó Krisztusom! Bűneimen való sírassal készülök a halálodra emlékeztető Asztalhoz, mely pár nap multán engem is vár. Óh, fogadj vendégedül, mennyei Király!

4. Még egy nap, s bőjtő vasárnapra virradunk. Öröme gyász, farsangra a léleknek bőjtje. Vidám asztalai után a farsagnak — jön a halálra, a Legszentebbnek halálára emlékeztető Asztal ünnepe. Holnap halálotat hirdetjük, halálodra emlékezünk, áldott Jézus! segíts addigi készülétemben!

5. Imhol a nap, imhol a szent vendégség napja! Idvességemnek Istene, lelkemben szent Fiaddal egyé leszek. Segíts Őt követnem, Vele türelmesen szenvednem, akaratomon, mint Ő, megnyugodnom. Szentelj meg!

6. Óh, ha megtarthatnám a fogadást, amelyet tettem, midőn asztalodról ettem, óh Jézus, én Idvességem. Segíts feltett céloban, áldj meg minden dogomban.

7. A tavasz napfénye mintha már ram ragyogna. A tavasz szellője mintha már felém lengene. Te hordozod az idők forgását, óh Mindenható! — Intézd sorsomat is kedvezőn, kedvező Atyám! szabadulásra, vigasztalódásra, gyógyulásra, boldogulásra és boldogságra.

8. Szeretetlenben gazdag én Istenem! Őrizz engem ma és mindenkor a rettegetésektől, aggodásoktól. Bátoríts, erősíts; hisz' jön a ki-kelet. Taníts Lelkeddel, hogy ha Benned maradok, nem lehet semmi félelmem, mert Kőváram Te vagy!

9. Ki tudná még reggel, hogy estig mi vár rá? Gondviselő Isten, Tereád nézek s Hozzád kiáltok. Végy fel engemet kőszálra, magasságra, takarj be oltalmad szárnyai-
val, akkor nem lesz bántódásom s tőlem minden veszély hátrater.

10. Golgotát járt én Jézusom, előttem állasz minden ily napon. Mintha sebeid vére

leikemre hullana s minden cseppje azt mondaná: Kövesd, kövesd, ki érted is ment a halálra! — Éár követhetnélek, bárcsak felvehetném engedelmesen én is az én keresztet, s engedelmes lennék mindhalálig.

11. Hálaadással áldalak utolsó reggelén e hétnek, áldások Istene, jó Atyám! Megtartottál, áldásokkal áldottál. Es én hív voltam-é Hozzád, vagy inkább hűtelen, Rólad elfelejtkező? Bocssás meg, irgalmas Istenem!

12. Én Istenem, Atyám! a Te szent napodon ajándékozd nékem azt a szent bizonyosságot, hogy Te énhozzám is kiengesztelődöttél Te szent Fiadban, áldott Megváltónkban. Hadd érezzem magamat úgy ma is, templomban bár, vagy itthonomban, mint a gyermek az ő atyja házában.

13. Én segedelmem, én erős Istenem! munkámhoz kezdek, a Te nevedben. Óh segíts, hogy minden munkám, dolgom, minden lépésem is, tiszteletedre, dicsőségedre s lelkem üdvösségére legyen.

14. Amint naponként enyhül tavasz közeledtén az idő, úgy enyhítsd szeretetre, jóságra szívemben, óh szívünknek Ura! a durva, gyűlölködő, haragtartó indulatokat. Így lesz szép tavasza, békéje, boldogságban felvirulása az én lelkemnek!

15. Nyolevanöt éve ma milyen tavasz támadt, mi szegény árva nemzetünk történetében, Teáltalad, Szentlélek Úristen! Vér nem omlott, csak a boldogság, a szabadulás könnye! Óh, Ki akkor vele voltál tavaszra virult magyar nemzeteddel, kihozván azt a szolgaság házából, nézz alá csillagtrónusodról e próbáltatott népre, s szánd meg Isten a magyart!

16. Ki egy egész nemzet igáját tudtad egykor könnyűvé tenni; Ki az időnek rendiben minden szív terhét is megkönnyebbítéd atyai kegyelmedből, — óh indíts engem is, én Istenem! hogy részvétemmel, segítő akaratommal, áldozataimmal könnyítsek a más nehéz sorsán.

17. Milyen méltatlanul bántak Veled, milyen nagyon megsebzették a szívedet, mindnyájunk Megváltója, Úr Jézus Krisztus. Rád gondolok. S ha érdemetlenül érbántalom, elviselem ma is tűrő lélekkel.

18. Oh hogyha szombat lehetne, áldott nyugalom, az egész élet. De harc ember élete — így zeng ősi szép énekünk. Oh segíts harcokban, állj mellém küzdelmeimben én Istenem!

19. A Te napod ez, a Te szent napod, Szenteknek Szente, szent Úristen! — Földi gond elüljön, aggodalmak elpihenjenek, panasza elnémuljon, ne hangozzék rossz szó, átkos beszéd: csak ének zengjen, csak ima szálljon, mind e széles világon, dicsőségedre, mi Atyánk!

20. A szent nap elmúlt, jönnek a hétköznap gondjai, a létünkért való küzdés, a bajok. Uram segíts! — Kegyelmed munkálód-

jék lelkünkben. Országod jöjjön el, akaratod legyen meg.

21. A tavaszkezdét itt van: emberbőlesek így tanítják. Ha Te akarsz, szép lesz a tavasz és viruló; ha úgy végzed el, szabados tetszésű Isten! szépsége a kikeletnek lehevad. Oh ha az új életre viruló szép természettel én is új életre indulhatnék meg!

lege. Jelentsd ebben nékem a Te dicsőségedet, hogy napról-napra mélyebb és igazibb buzgósággal, áhítattal imádjalak.

24. Űdén, tisztán bontja magát a tavaszi rügy. Élet — élet — mindenfele, hatal-

Saul megtérése

Hogy az új életben járnék és boldogságot úgy várnék! Nem hervadna el a boldogságom soha.

22. Békességnek Fejedelme! Űr Jézus Krisztus! Tavaszi szélvihar nem kavarog annyi, mint amennyi háborúság van emberek között. Oh vess határt a háborúságnak, gyűlölködésnek, viszálynak: jöjjenek szép, esendes, verőfényes tavaszi napok és legyen békesség az emberekhez széles e világon.

23. Ragyogjon reám atyiai kegyelmedből a tavasz verőfénye, én Istenem! Lelkemre meg a Te atyiai szeretetednek fénye és me-

mad által, életnek Ura! — Te meg Jézusom! oh minden ilyen napon ezt látja a lelkem, hervadozol a keresztfán. Azért, hogy nekünk életünk legyen, örökéletünk s örökéletben idvességünk. Légy áldott!

25. Egy hét végső napjára jutottam békével, én szerető mennyei Atyám! Amit áldásul nyertem, amit türve elhordoztam: mind Neked köszönöm. Leborulok, úgy áldalak, mert ninesen Hozzád hasonlatos jószágban, szeretetben. Tarts meg, virrassz fel szent napodra.

26. Örvendj szívem, énekem ujjongva zen-

dülj, szent nap ez! A Te napod Életnek királya. — Két hétre már Hozsánnát zengnek: Jön a Király! Jön a Király! — Óh addig is, jöjj a szívembe, s lakozzál benne, Úr Jézus Krisztus, Sionnak Királya!

27. Indul az élet, a munka mindenütt... mozdul a rög, jön a vándormadár. Munkára vetem én is kezemet, munkára ajzom lelkemet s felnézek Rád, oh én Segedelmem. Segíts, áldd meg kezem s lelkem minden mozdulását.

28. A kipattanó rügyek, az égen a tavaszi fellegek, a zsendülő pázsit, a kanyarogva röpkedő madár — mind Terólad beszél, Ég s Föld Ura! Hát, kibe lelket Te adtál, némán vesztegeljek. Imádlak, áldalak, Terólad zeng dícséretem, ma és valamíg élek!

29. A tél lassanként tavaszra vált. Hol a jégpáncél, hótakaró. Elvitted, eloszlatad, Mindenható! Vedd el szívemnek hidegségét is, lelkemnek fagyos önzését is. Olvaszd könnyörületre minden érzésemet.

30. Örökkévaló! Az én napjaim telnek-múlnak. Már utolsó második napja ez tavasz első hónapjának. Te pedig nem ösmered a múltást, nem fogynak a Te napjaid. Erős torony az Úr neve. Szent Nevedhez kapcsolom törékeny lényemet, múlandó léttemet.

31. Nézz irgalommal rám, örök irgalmú Istenem! ki e mával elmuló hónapban kevés jót és sok rosszat tehettem. Te pedig, menyeyei jó Atyám! csak áldásokat, előszámlálhatatlan testi és lelki javakat közlöttél velem. Légy ezerszer áldott e hónapért, egész eddig eltelt életemért, hűséges gondviselésedért, meg nem érdemlett atyai szeretetedért. Ámen. Ámen. Ámen.

Ember a galambok közt

Igy még nem láttam nézni sohasem,
Ahogy a galambokat nézi
Ez az Ember! Csupa szív, csupa szem.

A zúgó város picike terén
Vigasztaló, hűsítő, méla
Nyugalommal száll ez a kép elém.

Szegény Munkás; asztalán nincs kenyér
S szeméből a becéző Jóság
A sétáló galambokig elér.

Hogy simogatja őket az a szem!
Omlik a szeretet belőle . . .
Igy még nem láttam nézni sohasem.

Gyökössy Endre.

„Semmi sem lehetetlen”

Egy könyv címe ez voltaképpen, mely hogy kezeimhez került, nem tudok eléggé hálás lenni ezért sem az Istennek, sem annak a keresztyéni lelkületű lénynek, aki idekölcsonözte. Nem a könyvről magáról akarok írni, megtette már ezt, vagy megteszi más. Hanem arról, amit a cím első látásra, első gondolatra kifejez. Nincs lehetetlenség! T. i. a mindenható Isten előtt. És — erről meg vagyok győződve! — minél közelebb vagyok én lelkemmel, hitemmel a Mindenhatóhoz, annál inkább lehetségesek nekem is mindenek.

Istenhez pedig hitből származó imádságával közelíthet a lélek.

Oh a hit! Oh az imádság!

Hite által az ember — így ír egy angol író — az ember minden teremtménynél erősebb. A legerősebb állatoknál, a legkeményebb kősziklánál. A szélvésznel, a tenger viharánál, s a lelki élet szörnyű rázkódtatásainál. A hit az az erős, kemény lelki anyag, amelyből az én boldogságom épületét még a pokol romjain is felépíthetem.

Az imádság? Minden imádkozással egy kis aranykaput nyitsz az Égen, s megyszáll a kérésed az imádságot Meghallgatóhoz. — Az imádság — mondja a böles — többet ér, mint életed minden munkája, erőfeszítése. Az imádság — mondá legutóbb egy államférfi — legalább is van olyan nemzeti vagyion, mint egy egész évnek a gabonatermése.

Imádkozzatok hát! De ne feledjétek, hogy az imádságtok csak akkor éri el kívánt célját, ha kétszer-kettő-négy bizonyossággal hiszitek, hogy Isten — a mindenható — meg tudja teljesíteni, amit kértek, s meg is akarja teljesíteni, hiszen Atyánk!

Ilyen imádságnak semmi sem lehetetlen!

És ha ezt nékem, ki ember vagyok, nem hinnétek el (amit én zokon nem veszek, van bennem annyi szeretet!), higyjétek el a Jézus Krisztusnak. Olvassátok el, de rögtön most Márk ev. 11 r. 22—24 verseit. Úgy higyjétek, s majd meglátjátok, milyen esodák, Isten hatalmas dolgai lesznek életetekben.

Török Imre
esperes.

Dr. Végh Sándor
40 esztendeje
jegyzője
az egyházmegyének

1864 március 25-én Siterben, az Érmelléken született a mi ünnepeltünk; atyja ottani református lelkipásztor volt. Később Túrkevébe került a papesalád, s a családfő egyházmegyénknek oszlopos embere, lelkésztársainak nagy jóltevője lett az egyházmegyei gyámintézet megszervezése körüli munkássága útján.

Fiát a jogi pályára adta, noha lelkülete, szíve szerint inkább papnak kellett volna lennie. — Jogi doktor és ügyvéd lett, Kunhegyesen telepedett le, hol nemskára nőül vette az ottani nagyemlékezetű lelkész: most már néhaivaló Rác Miklós-nak leányát, Ilonát.

Életrajzát ötödikszor írom meg most. Nehéz nekem órála írnom, mert mint az angol költő, Tennyson, mondja egyik barátjáról, úgy vagyok én Dr. Végh Sándorral: több ő nekem, mint a testvérem.

1892-ben, épen abban az évben, mikor én is Tiszaroffba kerültem rendes lelkésznek, — választotta meg jegyzőjévé, s iktatta be ünnepélyesen ezen tisztségébe az akkor még 28 éves fiatal ügyvédet a Heves-nagykunsági egyházmegye. Régi szép, jó, áldott idők!

Akkortájt lett esperessé Dorogi Lajos bátyám, kinek elnöktársa az egyházmegyén, a dicső emlékü id. Horthy István volt, mostani kormányzónk, nagyurank édesatyja. Mellettiük dolgozott lelke egész erejével és lelkesedésével az ifjú Végh Sándor, ki akkor az egyházmegyének legmunkásabb embere volt. Hány nehéz ügyet vizsgált ki, pompás ügyvédi eszével, az eklézsiák bonyolult ügyeit boncolgatta híven; utazott, fáradt, írt, beszélt. Inkább volt ő egyházmegyei jegyző s csak azután ügyvéd, pedig az előbbinek munkájáért csak köszönet és elismerés volt a fizetés. De becsültük és szerettük is ám: a hatalmas esperestől le az utolsó kis cingár papig — én magamig, mindnyájan.

Istenem! Ennek már 40 esztendeje, s Dr. Végh Sándor még mindig jegyzőnk. Dorogi uram után, Győry Lajos esperest

is szolgálta buzgó tevékenységével, s még arra is kárhoztatta a sors, hogy a nagy esperesek után még nékem is segítsen, immár idestova 16 esztendeje, e nagyon nehéz időkben, munkájával s böles tanácsaival.

40 esztendő! Aligha tud az egyháztörténet ehhez hasonló esetet felmutatni. — Az esperesek mennek, elpihennek: Dorogi uram 1891—1905-ig regnált, Győry Lajos uram 1905—1917-ig; én meg azóta vitézkedem úgy ahogy... Dr. Végh Sándor meg 1892 óta dolgozik, küzd a drága Sionért. Az idestova (jövő ilyenkor!) már 70 esztendős ember, még mindig „ír“. Irjon is még vagy 30 esztendeig! „Irja Jegyző“ — sokáig írjon, sokáig éljen! Szeretteivel együtt Istentől áldott légyen!

Bibliaterjesztő

Irta: Földvári Béla.

*Kopott ruhában jár
 Találkozhatsz vele
 Sokszor kenyér és víz
 Itala — étele.*

*Eső ha permetez
 Idő nem árt neki,
 Az Isten Igéjét
 Akkor is hirdeti.*

*Ha zimankós a tél
 Szánkót húz a fagyon,
 Az Isten Igéjét
 Elviszi a havon.*

*Bűn völgybe száll alá
 Hej, nehéz az útja
 Kihez oda fordul
 Mind elutasítja.*

*De ő térdre borul
 S addig imádkozik,
 Míg a sok kemény szív
 Puhává változik.*

*Akkor újból kezdi
 Hinteni a magot,
 S lám az Isten napja
 Máris ráragyogott.*

*Igy terjed az Ige
 Imádkozva sírva,
 Míg Jézus neve lesz
 Minden szívbe írva.*

Egy címer

Amerikát járván, több vallásfelekezet templomába voltunk hivatalosak, magyar zarándoktársaimmal. — Előadásokra, istentiszteletekre. Egyik newyorki szép fehér templomban egy címer vont a magára figyelmemet. Középen egy kereszt és pedig dőlő kereszt s körülvetve rá egy korona. Szinte szeretném ide lerajzolni! A kereszt és korona köré pedig valami ilyen volt írva nagy-nagy, s szép betűkkel: „Gyógyíts meg betegségemben, támassz fel halálomban, tisztíts meg tisztátalanságomban, s a démoni indulatokat űzd ki belőlem“. — Valami ilyen! Négy mondat! A kereszt s rúdján körülvetve a korona, a dőlő kereszt, ugyan mit jelenthet? Körülnéztem a templomban. Nők voltak nagy sereggel ott. Mintha éppen a nők vallásának temploma lenne. Az ő sorsuk legtöbbször a „kereszt“. Nehéz kereszt! Boldogtalanság! Odaláncolva egy nehéz sorshoz, mint a hitrege embere a kemény sziklához, kinek naponként újra növekvő szívét mindennap újra kitépte a saskeselyű. A nő sorsa, a boldogtalan, kivált a beteg nő sorsa a „kereszt“. S még ez a kereszt is dől, — dőlő kereszt!

De lám, rajta körülvetve a korona!

Mit magyarázott ez ott mindjárt nekem, abban az amerikai templomban? Azt, hogy a kereszthez mindig is közel van a korona. A szenvedéshez, a gyötrelémhez, a túrve hordozott boldogtalansághoz, a könnyhullatással elzokogott imádsághoz mindig közel van a „korona“, a szabadulás, a győzelem, a boldogság, az idvesség.

Keresztyén nők, értitek-e? Dőlő kereszt a korona!

A jelszavakat, a négy mondatba foglalt négy nagy, imádatos kérést, amelyek a koronás kereszt körül vannak írva, majd máskor magyarázom meg. Eladdig gondolkozzatok mindezekben! **Török Imre**

esperes.

Halottaink

**Néhai Daku Mihályné
Papp Róza asszony emlékezete.**

Január hó 29-én, vasárnap temettük; egyházunk egyik leghívebb presbiterének hitvese volt, 44 esztendő telt boldogító egyességben.

Még a temetése előtti vasárnapon énekelt, az utolsó szenvedése ágyán. A 119. zsoltárt: „Az oly emberek nyilván boldogok . . .“ Az a vallásos lelkű család énekelheti is ez éneket, bátran . . . A nehéz beteg aztán tovább énekelt:

*„Éltét csak azért kívánja lelkem,
Hogy ő Tégedet Uram dicsérhessen . . .“*

Most már örökké dícséri az Urat odafenn.

Végtisztességtételén a kemény idő ellenére is nagy sereg volt jelen, hiszen általánosan tisztelt asszonya volt gyülekezetünknek.

Sírtunk a sírókkal . . .

Koporsójánál bánatos lélekkel álltak: hitvese, a tisztos presbiter, ki úgyszólván mindennapon ott van istentiszteleteinken. Buzgóságban legelső közt tartozik. Egyetlen gyermeke hitvesével s két szép kis unokával; két testvére, az egyik szintén tisztos presbiterünk; gyászolja jóltevőjét egy 90 esztendő agg ember, a család gyámoltja is és egy hűséges keresztyén asszony, ki a család jó- és balsorsában mindig híven osztozott. Vigasztalja mindnyájukat az Úr!

A boldogult tisztos asszony a háznak lelke volt. Elköltözése mélységes fájdalom. Emlékezete áldott!

Mikor boldogemlékű Daku Mihályné testvérünk a ravatalán feküdt, ugyanakkor szintén koporsójában pihent már a „Szereget“-nek egyik legrégebb jóakarója, pártolója

Dr. Jahrausz Andorné Porteleky Róza

asszony, régi öreg kántorbácsink: P. László leánya, ugyanilyen nevű, jeles helybeli ügyvéd és Szabó Károlyné tanárözvegy nővére. Lent a Duna mellett, idegen országban, Ferencalom községben pihent el. Bizonyára a szülőföldnek és itt lakó sze-

Bizalommal kérem

**kis ujságomnak ismerősei
között szives terjesztését!**

retteinek emlékét vitte el megállott szívében, a sírba is magával. Legyen áldott ott is, a nagy messzeségben, s legyenek áldottak fájó szívökben, akik itt gyászolják.

Sz. Balogh Kálmán emlékezete.

Még elgondolni is nehéz, hát még elviselni: 23 esztendei szenvedést. Szívbetegség támadta meg még gyermekkorában szegény

Sz. Balogh Kálmánt,

s most a 34 esztendő határán, elvitte a sok szenvedés. Láttam a ravatalán márványfehér halott arcát a kedves ifjúnak. Lát-

tam az omló könnyeit édesanyjának, édesatyjának, testvéreinek. Jaj, milyen gyász szakadt a szívökre! Az életnek legnagyobb fájdalma, mikor az anya gyermekének koporsójára ráborul. Az édesanya, egyházunk őrállója, alig bírja a szívének rettentő fájdalmát. A testvérek csak sírnak-sírnak: Kedves testvérünk. Édes jó testvérünk!

Szelíd lelkű, okos, ügyes s mindnyájunk szeretetét kiérdemelt ifjú ember volt a boldogult ifjú. Családjá ügyeinek böles rendbentartója. Irásai, számadásai a komód-fiókban, rendszeretéről beszélnek; okos tanácsait bizony sokáig nélkülözik majd szerettei. Künn a déli nagy temetőn mély betonsírba tettük porsátorát; százakra menő nagy gyülekezet állta körül a sírt s hatalmasan zengett a polgártársak éneke:

*Menj el a te nyugalmadba
Boldog lélek! . . .*

Porrávándó teste pihen; lelke odament, hol szenvedéseink jutalmát vesszük. A kunsági szellő hírt viszen majd a Balaton vizének, hogy aki a kies tó partjain ott sóhajtott sokszor beteg szívével, — nem szenved már többé, soha örökké!

Emléke, lelke él; csak a földi por tért vissza a porba.

Keserves szívű minden szeretteit a mi édes Vigasztalónk vigasztalja!

Régóta hervadt, most aztán elpihent Nagyörösön f. évi febr. 18-án, egykori kedves tanítónk, Rásky Mihálynak a tanár-fia,

Rásky János

testvérünk. Mint őszi fáról hullong a levél, s mint a megszakadt koszorú egyik virágát-levelét a másik után veszti: a szép nagy családból ki-kidől egy-egy családtag. — A szülőföld gyásza, részvéte száll Nagy-kunságból Kiskunság felé, mint nyugatra úszó búshomlokú felleg. Isten áldja meg az elhunyt művész-tanár nyugalomát a turkevei temetőn, s Isten vigasztalja azokat, akik bár itthon, bár Révaranyoson, vagy akárhol anyai, hitvesi, testvéri szívök fájdalmának könnyeit elsírják.

Porsátorát a boldogult művészelkű tanárnak bánatos özvegye a turkevei temetőben temettette el, hogy sokszor állhasson meg elvesztett boldogságának porráomlása felett. A turkevei temető ide a szülőföldhöz, a szülőházhoz, a gyászos lelkű édesanya és testvérek szívéhez is közel lesz. A Kunság fölött szálló szellő üzenetet visz a régebben porladó édesanya, néhaivaló jó öreg tanítónk sírjától, porladó szívétől is a szeretett fiú turkevei sírhalmáig.

Az élők Istentől vigasztalást végyenek. Az elnyugodottak pedig pihenjenek a B. F. R. A.!

„Ha tested beteg, orvoshoz mégy, ha lelked fáj vagy csügged, keresd fel lelkipásztorodat.“

A mókus és a hegy

A nagy hegy s a kicsi mókus

Összekaptak.

„Oh te semmi!” — mond a nagy hegy
Nagyhetykén a kis állatnak.

„Nagy vagy, tudom” — így a kicsiny,

„Amde értsd meg,

Hogy apró dolgok részei

Az egész nagy mindenségnek.

Tér és idő bármily nagyok,

Végtelenek:

Kicsi lények, rövid percek,

Alkatrészüln csak kellenek.

Azért az én kicsiségem

Nem bánt engem,

Zúgolódás nélkül töltöm

Be mindig a csekély helyem.

Persze olyan nagy nem vagyok,

Mint Kend épen,

De viszont nem is cserélem

— Kelmeddel a fürgeségem.

Elismerem, mókuskáknak

Kend ad helyet . . .

Kinek mi a talentuma?!

Az Úr mindent jól teremtett.

Én nem hordok vállon erdőt,

S fát, milliót . . .

De kelmed meg nem vón' képes

Megtörni egy kicsi diót“.

Angolból: T. I.

Gondolkozzál ezen!

„Felhőnélküli nyári éjszakán szelíden fénylik fent a hold. Míg lent az óriási óceán veri hullámát roppant zajgással. A szinte korlátlan erőnek képe ez! A hold pedig megy csendes-szelíden, az ő létének törvénye szerint a forgó-kavargó óceán fölött. S im egyszerre — nézd! — a föld egyik sarkától a másikig, engedelmesen emelkednek fel, vagy ismét szállnak alá a borzasztóan roppant vizek — dagályra és apályra! — úgy, amint akarja az ég királynője: a szelíd égi hold!“

Ilyenformán írt ötven évvel ezelőtt, 1882-ben G. W. Curtis, angol tudós. És mondd meg nékem, ki ezt olvasod: Kicsoda teremtette a holdat, ki vezeti odafenn, ki adta neki a fényt, a vonzerőt!

Felelj! —

És aztán mondd meg azt is, nem éppen így vonzza-e vad lelkünket, forrongó lelkünket, hánytorgó lelkünket valami szelíd, finom, láthatatlan, de ellenállhatatlan égi hatalom?
T. I.

A hálás fiú

Egy szegény özvegyasszonynak igen tehetséges fia volt. Az asszony vasszorgalommal és nagy önmegtágadással véghezvitte, hogy a fiú gimnáziumba járhasson. A fiú az iskola első tanulója lett és az utolsó vizsgálaton, annak az iskolának szokása szerint, arany érmet kapott, melyet díszes ünnepek között adtak át neki. A fiú megkérte édesanyját, hogy vegyen részt az ünnepélyen. Az anya szabadkozott, nincs öneki olyan ruhája, amiben ilyen előkelő helyen megjelenhetne. De a fiú azt mondta:

— Anyám, én a földön mindent neked köszönhetek, nélküled én sem veszek részt ezen az ünnepélyen.

Az anya kénytelen volt engedni, s fia saját kezével kötötte rá a kopott kendőt, hogy szegényes ruháját valamennyire eltakarja, és karonfogva vezette őt végig a városon és a díszes teremben a legelőkelőbb emberek mellé leültette. Aztán elmondotta szép búcsúbeszédjét, az igazgató átadta neki a kitűnő bizonyítványt és az arany érmet. Ekkor a fiú leszállt a dobogóról, anyjához lépett, kopott kendőjére tűzte az arany érmet és így szólt:

— Anyám, ezt te érdemelted meg.

VASUTI MENETREND KISUJSZALLÁSON.

Bpest felől érkezik és Debrecen felé indul:	Debrecen felől érkezik és Bpest felé indul:
Személyvonat 0 ó 20	Személyvonat 0 ó 56
Gyorsvonat Nypu 2 „ 55	Gyorsvonat Kpu. 3 „ 33
Gyorsvonat Kpu. 10 „ 30	Személyvonat 6 „ 07
Személyvonat 11 „ 56	Gyorsvonat Nypu. 8 „ 55
Gyorsvonat Nypu. 16 „ 31	Gyorsvonat Nypu. 13 „ 36
Személyvonat 17 „ 58	Személyvonat 15 „ 04
Gyorsvonat 19 „ 56	Gyorsvonat Kpu. 18 „ 24

Déaványa felől:	Déaványa felé:
Vegyesvonat 7 ó 41	Vegyesvonat 4 ó —
Vegyesvonat 17 „ 47	Vegyesvonat 13 „ 40

Kál-Kápolna felé:	Kál-Kápolna felől:
Kunhegyesig 5 ó 51	Pusztataskony-Abád- szalóktól 5 ó 50
Pusztataskony-Abád- szalóktól 10 „ 34	Kál-Kápolnától 7 „ 40
Kál-Kápolnáig 13 „ 41	Pusztataskony-Abád- szalóktól 17 „ 50
Kál-Kápolnáig 16 „ 35	Kál-Kápolnától 15 „ 52
Pusztataskony-Abád- szalóktól 20 „ 05	Kál-Kápolnától 19 „ 13